

животъ, то безъ съмнение ще ся стресне и неговата душа, ще почувства да ся отправятъ къмъ него следующитѣ тѣхни наставления: „Чада наши! Четете историжта и никогажъ недейте изглажда изъ паметъта си, що сме направѣли за васъ! Ний, като бѣхме отъ знаменитѣ помежду българитѣ родъ, като имахме случай да ся възползваме отъ всичкитѣ земни удоволствия, които въ тогавашнитѣ времена изобилстваха въ изнѣжената Византия, ний презрѣхме всичко; слава, честь и достойнства; отрекохме ся и отъ сами себе си, само за да можемъ свободно да послужимъ и пренесемъ полза на народътъ си. Изнамѣрихме букви за находящия ся до тогава въ презрения български языкъ; преведохме и сочинихме на него разни книги; не ся убояхме да преминемъ голѣми пространства, за да искараме изъ темнотата и да разнесемъ свѣтлината на истината и помежду други еднокръвни наши братия славяни; не ся оплашихме отъ грознитѣ заплашвания на първосвещеникътъ въ гордийтъ Римъ, но притърпѣхме всичко, само за да разсѣемъ евангелскитѣ истини! Но вий, като имате всичко наготово, като имате винаги прѣдъ очи нашиятъ подвижнически примѣръ, като живѣете въ такава епоха, когато всичкото челоувѣчество съ исполински крачки върви къмъ напредъкътъ, смислете, какво сте длъжни да правите! И недейте забравя, че страшно е да се яви челоувѣкъ предъ Господа, ако ся уподоби на невѣрнийтъ оний рабъ, който зарови въ земята повѣреннийтъ нему талантъ“.

И тъй нека не забравяме никогаждъ подобни едни наставления, които естествено ся раждатъ въ душата челоувѣческа отъ едно само възпоменание за пастирскитѣ подвизи на приснопаметнитѣ наши първосвятители и тѣхнитѣ неуморими сътрудници; нека всѣки единъ отъ насъ има